

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 września 2015 roku

Powódka M. W. (1) pozwem z dnia 2 listopada 2012 r. (data prezentaty) skierowanym przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się ustalenia nieważności umowy pożyczki zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przez powódkę oraz jej ówczesnego męża M. B. (1) w dniu 4 października 2006 roku w Ł. na łączną kwotę 34.000 zł oraz ustalenia, iż cesja wierzytelności przysługującej wyżej wymienionemu pożyczkodawcy na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. nie odnosi skutków prawnych w stosunku do powódki.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka M. W. (1) cierpiała na zaburzenia psychiczne i w chwili podpisywania umowy i nie miała dostatecznego rozeznania co do zakresu i charakteru czynności w której uczestniczyła, jak też jej skutków prawnych. Pełnomocnik powódki podniósł, że cierpiała ona na zaburzenia psychiczne jeszcze przed zawarciem umowy pożyczki, zaś po urodzeniu pierwszego dziecka w sierpniu 2006 r. miała objawy choroby psychicznej. W trakcie konsultacji psychiatrycznej we wrześniu 2006 r. stwierdzono u powódki ciężki stan depresyjny z objawami psychotycznymi. W tym czasie powódka pozostawała pod silnym wpływem swego ówczesnego męża, który odkładał decyzję o podjęciu leczenia oraz kierował jej postępowaniem (podejmował za nią decyzje i czynności w których miała uczestniczyć). Pod namową męża M. W. (1) złożyła podpis pod przedmiotową umową, nie znając jej warunków i nie wiedząc co podpisuje. Zdaniem strony powodowej ze względu na ciężki stan depresyjny i pozbawienie powódki M. W. (1) możliwości samodzielnego myślenia, uznać należy, że w chwili zawierania umowy pożyczki nie miała ona zarówno woli, jak i świadomości podjęcia decyzji o zaciągnięciu jakiegokolwiek zobowiązania (pozew- k. 3-7).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że sam fakt występowania u powódki choroby psychicznej nie wystarcza dla uznania jej oświadczenia woli za nieważne, zwłaszcza gdy powódka przez okres pięciu lat od zawarcia umowy pożyczki nie podnosiła tej okoliczności. Nadto, podniesiono, że strona powodowa nie ma interesu prawnego w wytoczeniu przeciwko pozwanemu powództwa o ustalenie z art. 189 k.p.c., bowiem uzyskanie przez stronę powodową wyroku w niniejszym postępowaniu nie spowoduje utraty wykonalności tytułu wykonawczego znajdującego się w posiadaniu pozwanego. Nadto, pełnomocnik pozwanego nadmienił, że wierzytelność z tytułu umowy pożyczki została zbyta na rzecz funduszu Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. i tym samym pozwany nie jest już w żaden sposób związany stosunkiem materialnoprawnym z powódką (odpowiedź na pozew- k. 96-105).

Pismem z dnia 10 kwietnia 2012 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i odnosząc się do zarzutów pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wskazał, że wbrew twierdzeniom pozwanego powódka nie została powiadomiona o przelewie wierzytelności z tytułu umowy pożyczki, zaś o istnieniu zobowiązania z tego tytułu dowiedziała się dopiero w chwili otrzymania informacji o wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Nadto podniesiono, że powódka posiada interes prawny do wytoczenia powództwa przeciwko wskazanym pozwanym, bowiem nie została poinformowana o fakcie zbycia wierzytelności, a wolą powódki jest unicestwienie pierwotnej podstawy prawnej, z której żądanie zapłaty jest wywodzone (pismo strony powodowej - k. 152-155).

Pismem z dnia 28 czerwca 2013 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwany (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa M. W. (1) i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie pozwanego, przywoływane okoliczności w postaci działań męża powódki i wskazywanie ich jako okoliczności wyłączających świadomość lub swobodę podejmowania decyzji przez powódkę jest nietrafne i powinno wynikać z przyczyny wewnętrznej leżącej po stronie samej powódki.

Zdaniem strony pozwanej, próba podważenia umowy przez powódkę stanowi instrumentalne wykorzystanie choroby dla odwrócenia skutków, jakie umowa ta pociągnęła dla niej samej oraz jej rodziny (pismo pozwanego- k. 173-175).

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (pismo strony powodowej - k. 206, k. 268, pismo pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. - k. 263-264).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 2005 r. M. W. (1) pozostawała w związku małżeńskim z M. B. (1). W dniu (...) urodziła pierwsze dziecko. Przed ciążą M. W. (1) miała częste zmiany nastrojów. W okresie ciąży towarzyszyły jej nadmierna nerwowość i lęki. Po porodzie stan psychiczny powódki zaczął się pogarszać, odczuwała smutek, przygnębienie, niepokój, lęk o dziecko, apatię oraz brak apetytu. Dodatkowo cierpiała na bezsenność. W dniu 13 września 2006 r. M. W. (1) odbyła z inicjatywy swego męża pierwszą wizytę u psychiatry. Wówczas rozpoznano u niej epizod depresyjny ciężki z objawami psychotycznymi i odnotowano, że wymaga natychmiastowego leczenia. Zlecono powódce przyjmowanie leków przeciwdepresyjnych, przeciwpsychotycznych i przeciwłękowych. Mimo to leczenie powódki nie zostało wdrożone. M. W. (1) we wszystkim zdawała się na męża, gdyż bez niego nie była w stanie samodzielnie myśleć i podejmować nawet prostych decyzji. Ze względu na sugestie męża o jej powinności karmienia dziecka piersią, zaprzestała przyjmowania leków. Jej stan psychiczny ulegał stopniowemu pogorszeniu, a opisywane dolegliwości wskazywały na objawy psychotyczne (urojenia nihilistyczne i depresyjne, spowolnienie, zubożenie wątków myślowych). Powódka nie była w stanie samodzielnie zajmować się dzieckiem i zmuszona była do korzystania w tym zakresie z pomocy innych osób. M. W. (1) w dniu 27 września 2006 r. rozpoczęła farmakoterapię, lecz jej stan zdrowia był nadal zły. Występował u niej głęboki smutek, złość, osłabienie, bezsenność, brak apetytu, wyrzuty sumienia, brak sił, niechęć do wykonywania podstawowych czynności. W dniu 4 października 2006 r. M. W. (1) za namową męża udała się wraz z nim do placówki banku, gdzie podpisała wskazane przez niego dokumenty (okoliczności niekwestionowane przez pozwanych, dowody: zeznania świadka M. W. (2) - k. 237-239, zeznania świadków A. K. i M. W. (3) w aktach III Cps 399/14, opinia biegłego psychiatry - k. 275-278 dokumentacja lekarska - k.32-61v)

W dniu 4 października 2006 r. w Ł. M. B. (1) i M. B. (2) zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Umowa pożyczki obejmowała kwotę 34.000 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić wraz z odsetkami w sześćdziesięciu równych ratach miesięcznych. Oprocentowanie miało charakter zmienny i w dniu zawarcia umowy wynosiło 17,04 % stosunku rocznym. Spłata kapitału wraz z odsetkami miała następować miesięcznie w ratach i terminach wskazanych w harmonogramie spłaty. Umowa została podpisana przez M. B. (1) i M. B. (2). Kwota pożyczki została przekazana na rachunek M. B. (2) prowadzony przez (...) Bank S.A. z siedzibą w Ł. i spożytkowana przez M. B. (1) (okoliczności bezsporne, dowody: umowa pożyczki wraz z ogólnymi warunkami umowy pożyczki w (...) Bank (...) S.A. – k. 25-26, dyspozycja wypłaty - k. 26-26v, umowa prowadzenia rachunku bankowego – k. 31, zeznania świadka M. W. (2) – k. 237-238, historia rachunku- k. 27-30).

W dniu 4 października 2006 r. u M. W. (1) występował epizod depresyjny ciężki z objawami psychotycznymi. Ten stan psychiczny spowodował, że podczas zawierania umowy pożyczki znajdowała się ona w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli (okoliczność bezsporna, dowód: opinia biegłego psychiatry - k. 275-278).

Od grudnia 2006 r. następowała stopniowa poprawa stanu zdrowia M. W. (1). Prowadzono systematyczne leczenie. Nastąpiło zwiększenie aktywności powódki i poprawa snu. W późniejszym okresie odnotowano zmienne samopoczucie powódki i epizody pogorszeń, lecz nie odnotowano występowania depresji psychotycznej. M. W. (1) nie korzystała z psychoterapii, ani nie była hospitalizowana psychiatrycznie (okoliczność niesporna, dowód: opinia biegłego - k 275-278, dokumentacja lekarska - k.32-61v, opinia biegłego psychiatry - k. 275-278).

W 2009 roku, po urodzeniu drugiego dziecka orzeczono rozwód między M. W. (1) a M. B. (1) (okoliczność niesporna).

W dniu 28 sierpnia 2009 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności na mocy której przeniesiona została wierzytelność przysługująca (...) Bank (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz nabywcy (...) Bank S.A. z siedzibą w W., wynikająca z tytułu umowy pożyczki (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem - k.38-42).

W dniu 18 stycznia 2012 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił przeciwko M. B. (1) i M. B. (2) bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...)/(...)/MM zaopatrzony następnie w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 lutego 2012 r. (okoliczność niesporna, dowód: odpis postanowienia z dnia 13 lutego 2012 r. - k. 138, odpis wycią z ksiąg rachunkowych banku - k. 140).

W dniu 18 grudnia 2012 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeniósł na (...) Sp. z o.o. SKA z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą mu wobec M. B. (1) i M. B. (2) jako wkład niepieniężny na podwyższony kapitał zakładowy Spółki (protokół przeniesienia prawa własności wkładu niepieniężnego wraz z załącznikiem – k. 141-143).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów. Nie budziły one wątpliwości Sądu co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Zgromadzone dokumenty nie budziły wątpliwości w zakresie ich treści i pochodzenia od poszczególnych osób. Na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Sąd uznał powyższe okoliczności za ustalone.

W ocenie Sądu zasługują na wiarę zeznania świadków M. W. (2) (k. 237-239), M. W. (3) (akta III Cps 399/14) oraz A. K. (akta III Cps 399/14). Zdaniem Sądu zeznania te w zakresie opisu stanu zdrowia i kondycji psychicznej powódki M. W. (1) przed jak i w trakcie zawarcia umowy pożyczki, przebiegu leczenia psychiatrycznego, nieprzeznaczenia kwoty pochodzącej z pożyczki na zaspokojenie potrzeb rodziny oraz przyjmowanych leków, wpływu stanu zdrowia powódki na świadomość i swobodę w podejmowaniu decyzji uznał za wiarygodne, spójne i rzetelne oraz korespondujące z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia wymaga, że Sąd nie wziął pod uwagę zeznań świadków w tej części, w jakiej dotyczyły one okoliczności, których ocena wymagała wiadomości specjalnych, a w szczególności stanu zdrowia powódki w chwili zawierania umowy pożyczki.

Sąd na wniosek stron postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia na podstawie dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sprawy na jakie schorzenia cierpiała powódka w dacie zawarcia umowy, tj. w dniu 4 października 2006 r., jaki był ich wpływ na funkcjonowanie powódki oraz czy biorąc pod uwagę stan zdrowia w dacie zawarcia spornej umowy znajdowała się ona w stanie wyłączającym świadome lub swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli lub czy miała ograniczoną zdolność świadomego podejmowania decyzji lub wyrażania woli.

Sąd całkowicie w niniejszym postępowaniu oparł się na opinii biegłego, który posiadając wysokie kwalifikacje, logicznie i całościowo odniósł się w pisemnej opinii do przedstawionej mu dokumentacji medycznej. Biegły w swej opinii jednoznacznie stwierdził zaistnienie u powódki w chwili podpisywania przedmiotowej umowy pożyczki stanu wyłączającego świadome powzięcie decyzji lub wyrażenie woli. Biegły dokonał prawidłowej oceny stanu pozwanej oraz przedstawił w sposób logiczny przebieg zawartego w swej opinii rozumowania. Sąd wobec wyjaśnienia wszelkich okoliczności i ostatecznego ustalenia przez biegłego przyjętej metodologii, w całości podzielił powyższą opinię, uznając ją za fachową, rzetelną i wyczerpującą oraz sporządzoną o wiedzę i doświadczenie biegłego. Wydana ona została po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy w oparciu o dokumentację zawartą w aktach i dlatego Sąd oparł na niej swoje ustalenia. Ponadto, żadna ze stron nie zakwestionowała wartości dowodowej opinii i nie wносиła do niej żadnych zastrzeżeń. W ocenie Sądu opinia ta stanowi w pełni wartościowe źródło ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem żądania zgłoszonego w niniejszym postępowaniu, było ustalenie nieważności umowy pożyczki zawartej w dniu 4 października 2006 r. pomiędzy powódką M. W. (1) a pozwanym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na kwotę 34.000 zł oraz uznanie, że cesja wierzytelności przysługującej wyżej wymienionemu pożyczkodawcy na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. nie odnosi skutków prawnych w stosunku do powódki M. W. (1).

Z uwagi na rodzaj żądania dochodzonego w niniejszej sprawie, podstawę prawną dopuszczalności roszczenia stanowi w pierwszej kolejności art. 189 k.p.c., zgodnie z którym, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Decydujący dla korzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego jest zatem interes prawny powoda (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 grudnia 1968 r., III CZP 103/68, OSNCP 1969, nr 5, poz. 85).

Istnienie interesu prawnego w ustaleniu prawa lub stosunku prawnego jest jednocześnie warunkiem umożliwiającym dopiero dalsze badanie powództwa w zakresie istnienia lub nieistnienia ustalanego prawa lub stosunku prawnego. Tylko po stwierdzeniu, że powódka M. W. (1) ma interes w ustaleniu nieważności umowy pożyczki z pozwanym bankiem, aktualna stanie się kwestia rozważania podnoszonych przez nią twierdzeń dotyczących podstawy nieważności, która została podniesiona w pozwie.

Sąd zważył, że interes prawny, o jakim mowa w art. 189 k.p.c., jest to interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych (zob. T. Rowiński, „Interes prawny w procesie cywilnym i w postępowaniu nieprocesowym”, s. 22, także E. Budna, „Glosa do orz. SN z 19 kwietnia 1988 r., III CZP 26/88”, OSP 1991, nr 1, s. 9 i n. oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 15 kwietnia 1999 r., I ACa 1046/98, OSA 1999, nr 11–12, poz. 49), a w przypadku ustalania praw czy stosunków prawnych występuje z reguły wówczas, gdy istnieje niepewność tego prawa lub stosunku prawnego zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym jest, że powódka ma interes prawny w ustaleniu, że nie istnieje umowa pożyczki gotówkowej z dnia 4 października 2006 r. ze względu na jej stan psychiczny istniejący w momencie zawarcia umowy. Strona pozwana może bowiem egzekwować od powódki kwotę, która była przedmiotem umowy pożyczki. W analizowanych okolicznościach należy zauważyć, że strona powodowa znajduje się w sytuacji niepewności prawnej. Wydanie orzeczenia w przedmiocie powyższego żądania pozwu usunie natomiast tę niepewność, co do istnienia stosunku prawnego między stronami umowy pożyczki i wyeliminowane zostanie ryzyko naruszenia w przyszłości praw powódki. Należało zatem uznać, że powódka M. W. (1) wykazała swój interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieważności umowy pożyczki.

Zgodnie z art. 82 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Brak świadomości i swobody w rozumieniu tego przepisu rozumiany jest przy tym w orzecznictwie w ten sposób, że chodzi o brak rozeznania, niemożności rozumienia znaczenia swojego zachowania, zrozumienia sensu składanych oświadczeń, nie ma przy tym znaczenia, czy stan ten ma charakter trwały czy przemijający. Powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i uzewnętrznienie woli nie zostały zakłócone przez destrukcyjne czynniki wynikające z właściwości psychiki czy procesu myślowego osoby składającej oświadczenie woli. Stan wyłączający swobodę musi wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli, a nie w sytuacji zewnętrznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2013 r., I ACa 837/12, LEX 1344226).

Sąd stanął na stanowisku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż w chwili podpisywania umowy pożyczki w dniu 4 października 2006 r. M. W. (1) (poprzednio B.) znajdowała się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli z uwagi na zaistniały u niej w tym czasie epizod depresyjny ciężki z objawami psychotycznymi. W ocenie Sądu za przyjęciem takiego stanowiska przemawiają w szczególności niekwestionowane przez strony wnioski z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii B. P., które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci dokumentacji lekarskiej i zeznań świadków.

Sąd stwierdził, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że zaburzenia psychiczne zostały zdiagnozowane u powódki M. W. (1) we wrześniu 2006 r., podczas jej pierwszej wizyty u psychiatry. Opisano wówczas, że po porodzie (sierpień 2006 r.) cechowała ją obniżona aktywność, bezczynność, nieumiejętność poradzenia sobie z nową sytuacją, smutek, bóle w klatce piersiowej, bezsenność. Stwierdzono u powódki wspomniane zaburzenie i zalecono

natychmiastowe leczenie farmakologiczne. Jednocześnie lekarz prowadzący odnotował, że M. W. (1) pozbawiona była możliwości samodzielnego myślenia. Stan psychiczny powódki ulegał pogorszeniu, wskutek niewdrożenia procesu leczenia. Pod wpływem męża M. W. (1) zrezygnowała z przyjmowania leków i w dalszy ciąg karmiła dziecko piersią. Wystąpiły u niej zaburzenia psychotyczne w postaci urojeń nihilistycznych i depresyjnych a myślenie logiczne zostało poddane depresji. Pojawiło się też spowolnienie i zubożenie wątków myślowych. Towarzyszyły jej przy tym głęboki smutek prowadzący do zubożenia i oraz zahamowanie aż do stuporu depresyjnego.

Z treści uzasadnienia opinii biegłego psychiatry wynika, że stan zdrowia powódki M. W. (1) był najcięższy w okresie od września do grudnia 2006 r., co znajduje odzwierciedlenie w dokumentacji lekarskiej i relacjach świadków. Natężenie objawów praktycznie uniemożliwiło powódce racjonalne myślenie, swobodne podejmowanie decyzji, świadomą ocenę sytuacji i przeciwstawienie się naciskom innej osoby. Z tych też względów Sąd stwierdził, że powódka wykazywała typowe objawy, odpowiadające naturze stwierzonego u niego zaburzenia psychicznego i z uwagi na swój stan zdrowia w dniu 4 października 2006 r. znajdowała się w stanie psychicznym wyłączającym świadome, jak i swobodne wyrażenie woli oraz podejmowanie decyzji.

Podkreślenia wymaga również, że choć strona pozwana wykonała swój obowiązek wypłaty kwoty udzielonej pożyczki, to przysporzenie majątkowe w tym zakresie nie zasililo aktywów powódki. Korzyść z tego tytułu osiągnęła osoba trzecia, która wykorzystwała nieporadność i nieświadomość powódki.

Nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie twierdzenia pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W., że nie posiada on legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać bowiem należy, że niezależnie od rozumienia zakresu pojęcia interesu prawnego proces o ustalenie jest sprawą cywilną pomiędzy równorzędnymi podmiotami o określonej legitymacji. Jeżeli nawet toczy się on nie pomiędzy podmiotami spornego stosunku prawnego lub nie pomiędzy podmiotem prawa a osobą, która swoim zachowaniem bezpośrednio zagraża temu prawu, to w każdym razie powoda legitymuje interes prawny jako stan rzeczy, do którego strona przeciwna ma określony stosunek ze względu na zainteresowanie niepewnością prawną, której usunięciu służy proces o ustalenie. Skutecznie można zatem pozywać tylko podmiot, który jest prawnie zainteresowany wynikiem postępowania (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CZP 176/96). W związku z powyższym, wbrew twierdzeniom strony pozwanej legitymowanym biernie może być nie tylko strona nieważnej czynności prawnej, lecz także inne osoby lub podmioty, który na podstawie takiej umowy - gdyby umowa ta była ważna - przysługiwałyby określone prawa lub obowiązki.

W świetle okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie, Sąd stwierdził zatem nieważność umowy pożyczki zawartej przez powódkę M. W. (1) z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 4 października 2006 r. na kwotę 34.000 zł.

Zważywszy, że wskutek stwierdzenia nieważności oświadczenia woli powódki w zakresie zawarcia umowy pożyczki, umowa ta jest nieważna z mocy prawa, należało ustalić, że cesja wierzytelności wynikająca z powyższej umowy pożyczki na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. nie odnosi skutków prawnych w stosunku do M. W. (1).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, przewidzianą w art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi solidarnie pozwanych, którzy ulegli w sporze w całości, pozostawiając jednocześnie - na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. - szczegółowe ich wyliczenie Referendarzowi Sądowemu (pkt 2 sentencji wyroku).